

2) Czy art. 52 § 1 rozporządzenia królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. w sprawie ogólnej regulacji systemu rent rodzinnych i emerytur dla pracowników — interpretowanego w ten sposób, że emeryturę na podstawie ogólnej ustawy o emeryturach z dnia 31 maja 1956 r. należy rozumieć jako emeryturę w rozumieniu tego przepisu lub jako świadczenie równoważne — jest zgodny z prawem wspólnotowym, a dokładniej z art. 10 i 39 — 42 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą z dnia 25 marca 1957 r., a w przypadku niezgodności, czy należy zaniechać stosowania art. 52 § 1 rozporządzenia królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. w sprawie ogólnej regulacji systemu rent rodzinnych i emerytur dla pracowników?

(¹) Dz.U. L 149, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte Suprema di Cassazione (Włochy) w dniu 21 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Dembem Ngagndze

(Sprawa C-140/11)

(2011/C 152/28)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte Suprema di Cassazione

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Demba Ngagne

Pytania prejudycjalne

- a) Czy wykładni art. 7 ust. 1 i 4; art. 8 ust. 1, 3 i 4; art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE (¹) należy dokonywać w ten sposób, iż zabraniają one aby państwo członkowskie nakazywało, zamieniając priorytety i porządek proceduralny wskazany przez te przepisy, nielegalnie przebywającemu cudzoziemcowi opuszczenia terytorium kraju w sytuacji gdy nie jest możliwe przeprowadzenie przymusowego wydalenia w trybie natychmiastowym lub po zastosowaniu środka detencyjnego?
- b) Czy wykładni art. 15 ust. 1, 4, 5 i 6 dyrektywy 2008/115/WE należy dokonywać zatem w ten sposób, że zabrania on aby państw członkowskie przewidywało jako konsekwencję nieuzasadnionego braku współpracy ze strony cudzoziemca przy dobrowolnym powrocie i jedynie z tego powodu, iż zastosowana będzie doń sankcja za czyn przestępny i sankcja detencyjna (pozbawienie wolności) w wymiarze wyższym (do dziesięciu razy) w stosunku do wygasłego już lub obiektywnie niemożliwego do zastosowania środka detencyjnego w celu wydalenia?
- c) Czy wykładni art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2008/115/WE można dokonywać — również w świetle art. 8 samej dyrektywy i dziedzin wspólnej polityki wskazanych w szczegól-

ności w art. 79 TFUE — w ten sposób, że wystarczy, iż państwo członkowskie postanowi uznać brak współpracy ze strony cudzoziemca przy jego dobrowolnym powrocie za przestępstwo, aby dyrektywa nie miała zastosowania?

- d) Czy wykładni art. 2 ust. 2, lit b) oraz art. 5 i art. 15 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy 2008/115/WE należy natomiast dokonywać — również w świetle art. 5 EKPC — w ten sposób, iż stanowią one przeszkodę dla wydania w stosunku do nielegalnie przebywającego cudzoziemca, w którego przypadku nie jest obiektywnie możliwe lub nie jest dłużej możliwe zastosowanie środka detencyjnego, szeregu nakazów w celu dobrowolnego powrotu i ograniczeń wolności, które wynikają z orzeczeń skazujących za czyny przestępne polegające na niezastosowaniu się do takich nakazów?
- e) Czy wreszcie — również w świetle motywu 10, wcześniej obowiązującego art. 23 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen zaleceń i wytycznych przywołanych w preambule dyrektywy 2008/115/WE, art. 5 EKPC — można stwierdzić, iż art. 7 ust. 1 i 4, art. 8 ust. 1, 3 i 4, art. 15 ust. 1, 4 5 i 6 nadają walor reguły zasadom, według których ograniczenie wolności w celu powrotu należy uważać za „extrema ratio” i że nie jest uzasadniony żaden środek detencyjny jeżeli związany jest on z postępowaniem dotyczącym wydalenia w stosunku do którego brak jest jakiegokolwiek rozsądnej perspektywy powrotu?

(¹) Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Södertörns tingsrätt (Szwecja) w dniu 21 marca 2011 r. — Torsten Hörnfeld przeciwko Posten Meddelande AB

(Sprawa C-141/11)

(2011/C 152/29)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Södertörns Tingsrätt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Karl Torsten Hörnfeldt

Strona pozwana: Posten Meddelande AB

Pytania prejudycjalne

Tingsrätt zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania dotyczące wykładni ogólnej zasady prawa zakazującej dyskryminacji ze względu na wiek i wykładni art. 6 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (¹):

- 1) Czy uregulowanie prawa krajowego takie jak zasada 67 lat, które wprowadza zróżnicowane traktowanie ze względu na wiek, może być uzasadnione, chociaż ani z okoliczności towarzyszących jego przyjęciu, ani z żadnych innych przesłanek nie wynika, jakiemu celowi uregulowanie to ma służyć lub jaki jest jego zamierzony skutek?
- 2) Czy uregulowanie krajowe dotyczące przejścia na emeryturę takie jak zasada 67 lat, nieprzewidujące żadnych wyjątków i nieuwzględniające w szczególności czynników takich jak wysokość emerytury, którą dana osoba będzie otrzymywała, wykracza poza to, co jest właściwe i konieczne, aby osiągnąć zamierzony cel?

(¹) Dz.U. 2000 L 303, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Mestre w dniu 24 marca 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Asadowi Abdallahowi

(Sprawa C-144/11)

(2011/C 152/30)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Giudice di pace di Mestre

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Asad Abdallah

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2008/115/WE (¹) przeciwstawia się przepisowi krajowemu takiemu jak art. 10a Decreto Legislativo nr 286 z dnia 25 lipca 1998 r. uznającemu za przestępstwo podlegające karze grzywny w wysokości od 5 000 do 10 000 EUR, sam wjazd lub pobyt na terytorium kraju obywatela państwa trzeciego, z naruszeniem przepisów prawa imigracyjnego?
- 2) Czy wykładni art. 2 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2008/115/WE można dokonywać w ten sposób, że z zakresu stosowania gwarancji przewidzianych we wspomnianej dyrektywie wyłączone jest wydalenie stanowiące karę za sam wjazd lub pobyt na terytorium kraju, orzeczone tytułem sankcji zastępczej takie jak to przewidziane w art. 16 akapit pierwszy Decreto Legislativo nr 286 z dnia 25 lipca 1998 r. w następstwie popełnienia czynu przestępnego takiego jak ten przewidziany w art. 10a Decreto Legislativo nr 286 z dnia 25 lipca 1998 r.?

(¹) Dz.U. L 48, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Zjednoczone Królestwo) w dniu 25 marca 2011 r. — Secretary of State for Work and Pensions przeciwko Lucji Czop

(Sprawa C-147/11)

(2011/C 152/31)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona apelująca: Secretary of State for Work and Pensions

Druga strona postępowania apelacyjnego: Lucja Czop

Pytania prejudycjalne

Czy w stanie faktycznym, w którym skarżąca:

- a) jest obywatelką polską;
- b) przybyła do Zjednoczonego Królestwa przed przystąpieniem jej kraju do UE;
- c) rozpoczęła działalność gospodarczą na własny rachunek w rozumieniu art. 49 TFUE (dawnego art. 43 TWE);
- d) po przystąpieniu pozostawała w Zjednoczonym Królestwie, w dalszym ciągu prowadząc działalność gospodarczą na własny rachunek;
- e) nie prowadzi już działalności gospodarczej na własny rachunek;
- f) głównie w jej pieczy pozostaje dziecko, które przybyło do Zjednoczonego Królestwa i rozpoczęło naukę w ramach ogólnego systemu oświaty po przystąpieniu oraz po zakończeniu przez skarżącą prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek

skarżącej przysługuje prawo pobytu w Zjednoczonym Królestwie na tej podstawie, że spełnione są łącznie lub pojedynczo następujące przesłanki:

- a) ma zastosowanie rozporządzenie nr 1612/68 (¹) w wykładni nadanej mu w orzeczeniach Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawach Baumbast i R przeciwko Secretary of State for the Home Department (sprawa C-413/99), Rec. 2002 s. 1-7091, London Borough of Harrow przeciwko Ibrahimowi (sprawa C-310/08) oraz Teixeira przeciwko London Borough of Lambeth (sprawa C-480/08);
- b) istnieje ogólna zasada prawa UE, która zrównuje pozycję pracowników i osób prowadzących działalność gospodarczą na własny rachunek;
- c) odmówienie skarżącej prawa pobytu utrudniłoby korzystanie ze swobody przedsiębiorczości lub zniechęciłoby do korzystania z niej?

(¹) Dz.U. L 257, s. 2.